

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 29. júla 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Autorské práva a s nimi súvisiace práva – Smernica 2001/29/ES – Informačná spoločnosť – Zosúladenie niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv – Článok 2 písm. a) – Právo rozmnožovania – Článok 3 ods. 1 – Verejný prenos – Článok 5 ods. 2 a 3 – Výnimky a obmedzenia – Rozsah – Charta základných práv Európskej únie“

Vo veci C-469/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) z 1. júna 2017 a doručený Súdnemu dvoru 4. augusta 2017, ktorý súvisí s konaním:

Funke Medien NRW GmbH

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, predsedovia komôr A. Arabadžiev, M. Vilaras, T. von Danwitz, C. Toader, F. Biltgen a C. Lycourgos, sudcovia E. Juhász, M. Ilešič (spravodajca), L. Bay Larsen a S. Rodin,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: M. Aleksejev, vedúci oddelenia,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 3. júla 2018,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Funke Medien NRW GmbH, v zastúpení: T. von Plehwe, Rechtsanwalt,
- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze, M. Hellmann, E. Lankenau a J. Techert, splnomocnení zástupcovia,
- francúzska vláda, v zastúpení: E. Armoët, D. Colas a D. Segoin, splnomocnení zástupcovia,
- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: Z. Lavery a D. Robertson, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci N. Saunders, barrister,

* Jazyk konania: nemčina.

– Európska komisia, v zastúpení: H. Krämer, T. Scharf a J. Samnadda, splnomocnení zástupcovia,
po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 25. októbra 2018,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 2 písm. a), článku 3 ods. 1 a článku 5 ods. 2 a 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Funke Medien NRW GmbH (ďalej len „Funke Medien“), ktorá prevádzkuje internetový portál denníka *Westdeutsche Allgemeine Zeitung*, a Bundesrepublik Deutschland (Spolková republika Nemecko) vo veci zverejnenia určitých dokumentov spoločnosťou Funke Medien, ktoré boli nemeckou vládou „klasifikované na obmedzené šírenie“.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Odôvodnenia 1, 3, 6, 7, 9, 31 a 32 smernice 2001/29 znejú:

„(1) Zmluva [ES] obsahuje vytvorenie vnútorného trhu a ustanovenie systému, ktorý zabezpečí, aby na vnútornom trhu nedochádzalo k deformácii konkurencie. Harmonizácia právnych predpisov členských štátov o autorských právach a s nimi súvisiacich právach prispieva k dosiahnutiu týchto cieľov.

...

(3) Navrhnutá harmonizácia pomôže uplatňovať štyri slobody vnútorného trhu a zhoduje sa so základnými princípmi zákonnosti, a najmä s vlastníctvom, vrátane duševného vlastníctva a so slobodou vyjadrovania a s verejným záujmom.

...

(6) Bez harmonizácie na úrovni spoločenstva by legislatívne aktivity na vnútroštátnej úrovni, ktoré sa už začali uskutočňovať v mnohých členských štátoch, aby zodpovedali technologickej úrovni, mohli vyústiť do značných rozdielov v ochrane a tým aj v obmedzeniach voľného pohybu služieb a produktov zahŕňajúcich duševné vlastníctvo alebo na ňom založených, čo by viedlo k opätovnej rozdrobenosti vnútorného trhu a k legislatívnej nezlučiteľnosti. Dopad podobných legislatívnych rozdielov a nejasností sa stane výraznejším v súvislosti s ďalším rozvojom informačnej spoločnosti, ktorá už značne zvýšila cezhraničné využívanie duševného vlastníctva. ...

(7) Právny rámec spoločenstva na ochranu autorských práv a s nimi súvisiacich práv sa preto musí upraviť a doplniť, pokiaľ to je potrebné pre plynulé fungovanie vnútorného trhu. ... Rozdiely, ktoré neovplyvňujú nepriaznivo fungovanie vnútorného trhu, nie je potrebné odstraňovať, ani sa im vyhýbať.

...

(9) Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.

...

(31) Je potrebné zabezpečiť primeranú rovnováhu práv a záujmov medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv, ako aj medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv a používateľmi predmetov ochrany. Existujúce výnimky a obmedzenia práv ustanovené členskými štátmi sa musia prehodnotiť vo vzťahu k novému elektronickému prostrediu. ... Z dôvodu zabezpečenia správneho fungovania vnútorného trhu, je potrebné harmonickejšie definovať tieto výnimky a obmedzenia. Stupeň ich harmonizácie musí vychádzať z ich dopadu na plynulé fungovanie vnútorného trhu.

(32) Táto smernica poskytuje kompletne vymenovanie výnimiek a obmedzení práva rozmnožovania a práva verejného prenosu. ... členské štáty musia dospieť ku koherentnej aplikácii týchto výnimiek a obmedzení ...“

4 Článok 2 smernice 2001/29, nazvaný „Právo rozmnožovania“, znie:

„Členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať priame alebo nepriame, dočasné alebo trvalé rozmnožovanie akýmkoľvek spôsobom a akoukoľvek formou, v celku alebo v časti:

a) pre autorov k ich dielam,

...“

5 Článok 3 tejto smernice, nazvaný „Právo verejného prenosu diel a právo sprístupňovania predmetov ochrany verejnosti“, v odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.“

6 Článok 5 uvedenej smernice s názvom „Výnimky a obmedzenia“ v odseku 3 písm. c) a d) a v odseku 5 stanovuje:

„3. Členské štáty môžu zabezpečiť výnimky alebo obmedzenia práv poskytnutých podľa článkov 2 a 3 v nasledujúcich prípadoch:

...

c) rozmnoženie v tlači, verejný prenos alebo sprístupňovanie zverejnených článkov o bežných hospodárskych, politických alebo náboženských témach alebo vysielaných diel alebo iných predmetov ochrany toho istého charakteru, v prípadoch, keď takéto použitie nie je výslovne vyhradené a pokiaľ je označený zdroj vrátane mena autora alebo použitie diel alebo iných predmetov ochrany v súvislosti so spravodajstvom o bežných [aktuálnych – *neoficiálny preklad*] udalostiach v rozsahu oprávnenom informatívnym účelom a pokiaľ je označený zdroj vrátane mena autora, ak sa neukáže, že to nie je možné;

d) citácie na účely kritiky alebo zhrnutia za podmienky, že sa vzťahujú na dielo alebo iný predmet ochrany, ktoré už boli v súlade so zákonom sprístupnené verejnosti, že je označený zdroj vrátane mena autora, pokiaľ sa neukáže, že to nie je možné a že ich použitie je v súlade so prípustnou praxou a v takom rozsahu, aký sa vyžaduje na tento osobitný účel;

...

5. Výnimky a obmedzenia ustanovené v odsekoch 1, 2, 3 a 4 sa budú uplatňovať iba v niektorých osobitných prípadoch, pri ktorých nedochádza ku konfliktu s bežným využívaním diela alebo predmetu ochrany a ktoré neodôvodnene nepoškodzujú oprávnené záujmy nositeľa práv.“

Nemecké právo

7 Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz (zákon o autorskom práve a s ním súvisiacich právach) z 9. septembra 1965 (BGBl. 1965 I, s. 1273, ďalej len „UrhG“), v § 50 s názvom „Správa o aktuálnych udalostiach“ stanovuje:

„Pokiaľ ide o spravodajstvo o aktuálnych udalostiach vysielané rozhlasom alebo televíziou alebo podobnými technickými prostriedkami, v novinách, periodikách a iných publikáciách alebo na akomkoľvek inom médiu, ktoré sa týkajú najmä aktuálnych udalostí, ako aj vo filme, je dovolené rozmnožovanie, distribúcia a sprístupnenie verejnosti diel, pri takejto udalosti videných alebo vypočutých, v rozsahu odôvodnenom sledovaným cieľom.“

8 § 51 UrhG, nazvaný „Citácie“, znie:

„Rozmnožovanie, distribúcia a verejný prenos už uverejneného diela na účely citácie sú dovolené, pokiaľ je rozsah používania odôvodnený osobitným cieľom, ktorý sa má dosiahnuť. Konkrétne je prípustné:

- (1) zahrnúť jednotlivé diela po ich uverejnení do samostatnej vedeckej práce s cieľom vysvetliť jej obsah;
- (2) citovať úryvky z diela po jeho uverejnení v samostatnom literárnom diele;
- (3) citovať v samostatnom hudobnom diele čiastkové úryvky z už uverejneného hudobného diela.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

9 Spolková republika Nemecko vypracováva každý týždeň správu o vojenskej situácii týkajúcej sa nasadenia vojakov Bundeswehr (Spolková armáda, Nemecko) v zahraničí a vývoja v oblasti nasadenia. Tieto správy sa vyhotovujú pod názvom *Unterrichtung des Parlaments* („informácie pre parlament“ ďalej len „UdP“) a zasielajú sa vybraným poslancom Bundestag (Spolkový parlament, Nemecko), odborom na spolkových ministerstvách, ako aj Bundesministerium der Verteidigung (Spolkové ministerstvo obrany, Nemecko) a iným spolkovým ministerstvám, ako aj útvarom podriadeným Spolkovému ministerstvu obrany. UdP sa považujú za „utajované dokumenty – obmedzený prístup“, pričom táto kvalifikácia zodpovedá najnižšiemu zo štyroch stupňov utajenia stanovených v nemeckom práve. Spolková republika Nemecko súbežne vydáva skrátené znenia UdP pod názvom *Unterrichtung der Öffentlichkeit* (informácie pre verejnosť), ktoré sú verejnosti prístupné bez obmedzenia.

10 Funke Medien prevádzkuje internetový portál denníka *Westdeutsche Allgemeine Zeitung*. Dňa 27. septembra 2012 požiadala o sprístupnenie všetkých UdP, ktoré boli vydané počas obdobia od 1. septembra 2001 do 26. septembra 2012. Príslušné orgány túto žiadosť zamietli s odôvodnením, že

sprístupnenie informácií obsiahnutých v UdP by mohlo ohroziť citlivé bezpečnostné záujmy spolkovej armády. Uvedené orgány v tejto súvislosti odkázali na pravidelne zverejňované informácie pre verejnosť, čo sú verzie UdP, ktoré sa uvedených záujmov netýkajú. Funke Medien však z neznámeho zdroja získala veľkú časť UdP, ktorých časť zverejnila pod názvom *Afghanistan Papiere* („dokumenty o Afganistane“) a ktoré boli dostupné na jej webovej stránke v podobe jednotlivo naskenovaných strán spolu s úvodnou poznámkou, ďalšími odkazmi a výzvou na diskusiu.

- 11 Spolková republika Nemecko, ktorá sa domnieva, že Funke Medien porušila jej autorské práva k UdP, podala proti nej žalobu o zdržanie sa protiprávneho konania, ktorej Landgericht Köln (Krajinský súd Kolín nad Rýnom, Nemecko) vyhovel. Oberlandesgericht Köln (Vyšší krajinský súd Kolín nad Rýnom, Nemecko) zamietol odvolanie podané spoločnosťou Funke Medien. Vo svojom opravnom prostriedku „Revision“ podanom na vnútroštátny súd sa Funke Medien pridrža svojich návrhov, ktorými aj naďalej navrhuje, aby súd žalobu o zdržanie sa protiprávneho konania zamietol.
- 12 Vnútroštátny súd uvádza, že odôvodnenie Oberlandesgericht Köln (Vyšší krajinský súd Kolín nad Rýnom) vychádza z predpokladu, že UdP možno chrániť ako „literárne diela“, na ktoré sa vzťahuje autorské právo, a že nie sú úradnými textami vylúčenými z ochrany tohto práva. Zdôraznil však, že uvedený súd sa nevyjadril ku konkrétnym charakteristikám, ktoré umožňujú dospieť ku kreatívnej osobitosti UdP.
- 13 Vzhľadom na to, že sa vnútroštátny súd domnieval, že nie je možné zrušiť rozsudok Oberlandesgericht Köln (Vyšší krajinský súd Kolín nad Rýnom) a vrátiť vec tomuto súdu, aby sa mohol v tomto zmysle vyjadriť *a posteriori*, ak sa porušenie autorského práva na UdP, ktoré treba predpokladať na účely právneho preskúmania, ktoré sa má vykonať v súvislosti s opravným prostriedkom „Revision“, v každom prípade vzťahujú výnimky týkajúce sa spravodajstva o aktuálnych udalostiach stanovené v § 50 UrhG a citácií stanovené v § 51 UrhG, alebo ak je také porušenie odôvodnené slobodou informácií zakotvenou v prvej vete článku 5 ods. 1 Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Základný zákon Spolkovej republiky Nemecko) z 23. mája 1949 (BGBl. 1949, s. 1, „GG“) alebo slobodou tlače zakotvenou v druhej vete posledného uvedeného ustanovenia, ako aj v článku 11 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). Podľa vnútroštátneho súdu by totiž v takom prípade bolo možné vo veci rozhodnúť, pričom uvedený súd by musel zmeniť rozsudok Landgericht Köln (Krajinský súd Kolín nad Rýnom) a zamietnuť žalobu o zdržanie sa konania, ktorú naň podala Spolková republika Nemecko.
- 14 Vnútroštátny súd sa v tejto súvislosti domnieva, že výklad článku 2 písm. a), článku 3 ods. 1 a článku 5 ods. 3 písm. c) a d) smernice 2001/29 so zreteľom na základné práva, konkrétne na slobodu informácií a slobodu tlače, nie je zrejmý. Kladie si najmä otázku, či tieto ustanovenia priznávajú mieru voľnej úvahy pri ich preberaní do vnútroštátneho práva. V tejto súvislosti uvádza, že podľa judikatúry Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavný súd, Nemecko) ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré preberajú smernicu Európskej únie, sa v zásade nemajú posudzovať podľa základných práv, ktoré zaručuje GG, ale iba na základe základných práv zaručených právom Únie, pokiaľ táto smernica nepriznáva členským štátom mieru voľnej úvahy pri jej preberaní.
- 15 Za týchto okolností Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:
 - „1. Ponechávajú ustanovenia práva Únie týkajúce sa výlučného práva autorov na rozmnožovanie [článok 2 písm. a) smernice 2001/29] a na verejný prenos ich diel vrátane sprístupňovania verejnosti (článok 3 ods. 1 smernice 2001/29), ako aj výnimky alebo obmedzenia týchto práv (článok 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29) diskrečnú právomoc pri ich preberaní do vnútroštátneho práva?

2. Akým spôsobom treba pri stanovení pôsobnosti výnimiek alebo obmedzení výlučného práva autorov na rozmnožovanie [článok 2 písm. a) smernice 2001/29] a na verejný prenos ich diel [článok 2 písm. a) smernice 2001/29] vrátane sprístupňovania verejnosti (článok 3 ods. 1 smernice 2001/29), ktoré sú stanovené v článku 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29, vziať do úvahy základné práva podľa [Charty]?
3. Môžu základné práva na informácie (článok 11 ods. 1 druhá veta [Charty]) alebo na slobodu tlače (článok 11 ods. 2 [Charty]) odôvodniť výnimky alebo obmedzenia výlučného práva autorov na rozmnožovanie [článok 2 písm. a) smernice 2001/29] a na verejný prenos ich diel vrátane sprístupňovania verejnosti (článok 3 ods. 1 smernice 2001/29) nad rámec výnimiek a obmedzení, ktoré sú stanovené v článku 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29?“

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné poznámky

- 16 Vnútroštátny súd uvádza, že (Vyšší krajský súd Kolín nad Rýnom) zamietol odvolanie podané spoločnosťou Funke Medien na základe predpokladu, že UdP možno chrániť ako „literárne diela“ z titulu autorského práva, pričom v tomto zmysle neuviedol konkrétnu argumentáciu, ktorá by bola založená na konkrétnych vlastnostiach umožňujúcich dospieť k ich kreatívnej osobitosti.
- 17 V tejto súvislosti považuje Súdny dvor za užitočné uviesť nasledujúce spresnenia.
- 18 Článok 2 písm. a) a článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 stanovujú, že členské štáty priznávajú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať priame alebo nepriame rozmnožovanie ich diel akýmkoľvek spôsobom a akoukoľvek formou, ako aj výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať verejný prenos týchto diel. Predmet možno teda chrániť autorským právom podľa smernice 2001/29, iba pokiaľ ho možno považovať za „dielo“ v zmysle týchto ustanovení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. novembra 2018, Levola Hengelo, C-310/17, EU:C:2018:899, bod 34).
- 19 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že na to, aby bol predmet považovaný za „dielo“, musia byť splnené dve kumulatívne podmienky. Na jednej strane treba, aby dotknutý predmet bol originálny v tom zmysle, že predstavuje vlastný duševný výtvor jeho autora. Na to, aby sa duševná tvorba mohla považovať za vlastný výtvor jeho autora, musí odzrkadľovať jeho osobnosť, čo je tak v prípade, pokiaľ autor mohol pri realizácii diela svoje tvorivé schopnosti prostredníctvom slobodných a tvorivých rozhodnutí (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. decembra 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, body 87 až 89).
- 20 Na druhej strane kvalifikácia ako „dielo“ v zmysle smernice 2001/29 je vyhradená prvkom, ktoré sú vyjadrením takejto duševnej tvorivej činnosti (rozsudok z 13. novembra 2018, Levola Hengelo, C-310/17, EU:C:2018:899, bod 37 a citovaná judikatúra).
- 21 V prejednávanej veci Funke Medien tvrdí, že UdP nemožno chrániť autorským právom, keďže ide o správy, ktoré vypracovávajú rôzni autori na základe jednotného vzoru, a keďže majú uvedené správy výlučne faktickú povahu. Nemecká vláda zdôraznila, že autorským právom možno chrániť práve tvorbu takého jednotného vzoru.
- 22 Prislúcha vnútroštátnemu súdu, aby zistil, či možno také správy o vojenskej situácii, o aké ide vo veci samej, alebo niektoré ich prvky kvalifikovať ako „diela“ v zmysle článku 2 písm. a) a článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, a teda ich možno chrániť autorským právom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2009, Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, bod 48).

- 23 Na účely učenia, či to tak skutočne je, musí vnútroštátny súd overiť, či mohol autor pri vypracovaní týchto správ urobiť slobodné a kreatívne rozhodnutia, ktoré môžu čitateľovi sprostredkovať originalitu dotknutých dokumentov, pričom taká originalita je dôsledkom výberu, usporiadania a kombinácie slov, ktorými autor vyjadril svoju tvorivosť pôvodným spôsobom a dospel tak k výsledku, ktorý je duševným výtvorom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2009, Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, body 45 až 47), a čisté intelektuálne úsilie a schopnosti vynaložené na vytvorenie uvedených správ sú v tejto súvislosti irelevantné (pozri analogicky rozsudok z 1. marca 2012, Football Dataco a i., C-604/10, EU:C:2012:115, bod 33).
- 24 Za predpokladu, že by také správy o vojenskej situácii, o aké ide vo veci samej, boli dokumentmi čisto informatívnej povahy, ktorých obsah prevažne určujú informácie, ktoré tieto správy obsahujú, takže tieto informácie a ich vyjadrenie v týchto správach splývajú, a uvedené správy sa vyznačujú iba svojou technickou funkciou s vylúčením akejkoľvek originality, by bolo potrebné konštatovať, ako to urobil generálny advokát v bode 19 svojich návrhov, že autor takých správ pri ich vypracovaní nemohol vyjadriť svoju tvorivosť originálnym spôsobom a dospieť k výsledku, ktorý predstavuje autorov vlastný duševný výtvor (pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. decembra 2010, Bezpečnostní softwarová asociace, C-393/09, EU:C:2010:816, body 48 až 50, a z 2. mája 2012, SAS Institute, C-406/10, EU:C:2012:259, bod 67 a citovanú judikatúru). V tomto prípade prislúcha vnútroštátnemu súdu, aby konštatoval, že také správy nepredstavujú „diela“ v zmysle článku 2 písm. a) a článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, a teda že sa na ne nevzťahuje ochrana vyplývajúca z týchto ustanovení.
- 25 Z toho vyplýva, že treba konštatovať, že také správy o vojenskej situácii, o aké ide vo veci samej, možno autorským právom chrániť iba pod podmienkou, ktorej splnenie musí vnútroštátny súd overiť v každom jednotlivom prípade, že tieto správy sú duševným výtvorom ich autora, ktorý odzrkadľuje jeho osobnosť a sú výrazom jeho slobodných a tvorivých rozhodnutí pri vypracovaní uvedených správ.
- 26 Na položené otázky treba odpovedať s výhradou týchto úvah.

O prvej otázke

- 27 Na úvod treba uviesť, ako vyplýva z bodov 13 a 14 tohto rozsudku, že prvá otázka patrí do rámca uplatnenia pravidiel týkajúcich sa spravodajstva o aktuálnych udalostiach a citáciách na účely urovnania sporu vo veci samej, stanovených v § 50 a § 51 UrhG, ktoré preberajú článok 5 ods. 3 písm. c) a d) smernice 2001/29.
- 28 Hoci vnútroštátny súd konkrétne nekladie Súdnemu dvoru otázku týkajúcu sa výkladu tohto ustanovenia smernice 2001/29, keďže uvádza, že podľa Oberlandesgericht Köln (Vyšší krajský Kolín nad Rýnom) zverejnenie UdP spoločnosťou Funke Medien na jej webovej stránke nespĺňalo podmienky stanovené v § 50 a § 51 UrhG, pýta sa, či toto ustanovenie práva Únie, ako aj článok 2 písm. a) a článok 3 ods. 1 uvedenej smernice priznávajú členským štátom pri ich preberaní mieru voľnej úvahy vzhľadom na to, že podľa judikatúry Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavný súd) sa musia ustanovenia vnútroštátneho práva, ktorými sa táto smernica Únie preberá, posudzovať v zásade nie podľa základných práva, ktoré zaručuje GG, ale výlučne na základe základných práv zaručených právom Únie, pokiaľ táto smernica pri jej preberaní nepriznáva členským štátom nijakú mieru voľnej úvahy.
- 29 Vnútroštátny súd sa v tomto kontexte svojou prvou otázkou v podstate pýta, či sa článok 2 písm. a) a článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 na jednej strane, ako aj článok 5 ods. 3 písm. c) druhý prípad a článok 5 ods. 3 písm. d) tejto smernice na strane druhej majú vykladať v tom zmysle, že sú opatreniami úplnej harmonizácie.

- 30 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa zásady prednosti práva Únie, ktorá predstavuje základný znak právneho poriadku Únie, dovolávanie sa ustanovení vnútroštátneho práva, hoci aj ústavnej povahy, členským štátom nemôže ovplyvniť účinok práva Únie na území tohto štátu (rozsudok z 26. februára 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 59).
- 31 V tomto kontexte treba uviesť, že pokiaľ sa prebratie smernice členskými štátmi v každom prípade vzťahuje na situáciu uvedenú v článku 51 Charty, v ktorej členské štáty vykonávajú právo Únie, úroveň ochrany základných práv stanovená Chartou treba pri takom prebratí dosiahnuť nezávisle od miery voľnej úvahy, ktorú majú členské štáty pri tomto prebratí.
- 32 Pokiaľ sa však v situácii, keď postup členských štátov nie je úplne upravený právom Únie, toto právo uplatňuje v zmysle článku 51 ods. 1 Charty prostredníctvom vnútroštátneho ustanovenia alebo opatrenia, vnútroštátne orgány a súdy môžu uplatniť vnútroštátne štandardy ochrany základných práv, ak toto uplatnenie neohrozí úroveň ochrany stanovenú Chartou, ako ju vykladá Súdny dvor, ani prednosť, jednotnosť a účinnosť práva Únie (rozsudky z 26. februára 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 60, a z 26. februára 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 29).
- 33 Vnútroštátne súdy a orgány teda postupujú v súlade s právom Únie, pokiaľ toto uplatnenie podmieňujú okolnosťou, na ktorú poukázal vnútroštátny súd, že ustanovenia smernice „ponechávajú pri ich preberaní do vnútroštátneho práva mieru voľnej úvahy“, ak sa táto okolnosť vníma tak, že súvisí s mierou harmonizácie, ktorú zavádzajú uvedené ustanovenia, pretože také uplatnenie prichádza do úvahy iba za predpokladu, že týmito ustanoveniami sa nevykonáva úplná harmonizácia.
- 34 V prejednávanej veci treba uviesť, že cieľom smernice 2001/29 je harmonizovať len niektoré aspekty autorského práva a s ním súvisiacich práv, pričom sa na viaceré z týchto ustanovení vzťahuje okrem iného zámer normotvorcu Únie priznať pri jej výkone členským štátom mieru voľnej úvahy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. marca 2015, Copydan Båndkopi, C-463/12, EU:C:2015:144, bod 57).
- 35 Pokiaľ ide po prvé o výlučné práva nositeľov uvedené v článku 2 písm. a) a v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, bolo v bode 18 tohto rozsudku pripomenuté, že tieto ustanovenia stanovujú, že členské štáty priznajú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať priame alebo nepriame rozmnožovanie ich diel akýmkoľvek spôsobom a akoukoľvek formou, ako aj výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať verejný prenos týchto diel.
- 36 Tieto ustanovenia teda jednoznačne vymedzujú výlučné práva rozmnožovania a verejného prenosu, ktoré v Únii majú nositelia autorského práva. Tieto ustanovenia nie sú navyše viazané na žiadnu podmienku a ich uplatnenie ako ani účinky si nevyžadujú prijatie právneho aktu.
- 37 Súdny dvor okrem toho už rozhodol, že tieto ustanovenia poskytujú harmonizovaný právny rámec zabezpečujúci vysokú a jednotnú úroveň ochrany práv na rozmnožovanie a verejný prenos [stanovisko 3/15 (Marrákešská zmluva o prístupe k uverejneným dielam) zo 14. februára 2017, EU:C:2017:114, bod 119 a citovaná judikatúra; pokiaľ ide o právo na verejný prenos, pozri aj rozsudky z 13. februára 2014, Svensson a i., C-466/12, EU:C:2014:76, bod 41, ako aj z 1. marca 2017, ITV Broadcasting a i., C-275/15, EU:C:2017:144, bod 22 a citovanú judikatúru].
- 38 Z toho vyplýva, že článok 2 písm. a) a článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 predstavujú opatrenia úplnej harmonizácie vecného obsahu práv, ktoré sú v nich uvedené (pozri analogicky v súvislosti s výlučným právom majiteľa ochrannej známky Európskej únie rozsudky z 20. novembra 2001, Zino Davidoff a Levi Strauss, C-414/99 až C-416/99, EU:C:2001:617, bod 39, a z 12. novembra 2002, Arsenal Football Club, C-206/01, EU:C:2002:651, bod 43).
- 39 Treba po druhé pripomenúť, že ako vyplýva z odôvodnenia 32 smernice 2001/29, článok 5 tejto smernice stanovuje v odsekoch 2 a 3 zoznam výnimiek a obmedzení výlučných práv na rozmnožovanie a verejný prenos.

- 40 V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že rozsah voľnej úvahy, ktorú majú členské štáty pri preberaní konkrétnej výnimky alebo konkrétneho obmedzenia do vnútroštátneho práva v zmysle článku 5 ods. 2 alebo 3 smernice 2001/29, treba posudzovať pre každý jednotlivý prípad, a to najmä na základe znenia predmetného ustanovenia [pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. októbra 2010, Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, bod 36; z 3. septembra 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 16, ako aj z 22. septembra 2016, Microsoft Mobile Sales International a i., C-110/15, EU:C:2016:717, bod 27; stanovisko 3/15 (Marrákešská zmluva o prístupe k uverejneným dielam) zo 14. februára 2017, EU:C:2017:114, bod 116], keďže stupeň harmonizácie výnimiek a obmedzení predpokladaných v právnych predpisoch Únie v skutočnosti vychádza z ich vplyvu na riadne fungovanie vnútorného trhu, ako sa uvádza v odôvodnení 31 smernice 2001/29.
- 41 Podľa článku 5 ods. 3 písm. c) druhého prípadu a článku 5 ods. 3 písm. d) smernice 2001/29 sa výnimky alebo obmedzenia, ktoré sú v ňom uvedené, vzťahujú na „použitie diel alebo iných predmetov ochrany v súvislosti so spravodajstvom o bežných udalostiach v rozsahu oprávnenom informatívnym účelom a pokiaľ je označený zdroj vrátane mena autora, ak sa neukáže, že to nie je možné“ a „citácie na účely napríklad kritiky alebo zhrnutia za podmienky, že sa vzťahujú na dielo alebo iný predmet ochrany, ktoré už boli v súlade so zákonom sprístupnené verejnosti, že je označený zdroj vrátane mena autora, pokiaľ sa neukáže, že to nie je možné a že ich použitie je v súlade so prípustnou praxou a v takom rozsahu, aký sa vyžaduje na tento osobitný účel“.
- 42 Ako teda vyplýva z jeho obsahu, týmto ustanovením sa úplne neharmonizuje rozsah výnimiek a obmedzení, ktoré obsahuje.
- 43 Na jednej strane zo skutočnosti, že v článku 5 ods. 3 písm. c) druhom prípade smernice 2001/29 sa používajú výrazy „v rozsahu oprávnenom informatívnym účelom“ a „v súlade so prípustnou praxou a v takom rozsahu, aký sa vyžaduje na tento osobitný účel“, totiž vyplýva, že členské štáty majú pri preberaní tohto ustanovenia a pri uplatňovaní ustanovení vnútroštátneho práva, značnú mieru voľnej úvahy, ktorá im umožňuje zvážiť príslušné záujmy. Na druhej strane článok 5 ods. 3 písm. d) tejto smernice stanovuje iba demonštratívny výpočet prípadov, v ktorých možno citovať, čo potvrdzuje použitie slovného spojenia „na účely kritiky alebo zhrnutia“.
- 44 Túto mieru voľnej úvahy preukazujú aj legislatívne práce pred prijatím smernice 2001/29. Z dôvodovej správy k návrhu smernice Európskeho parlamentu a Rady o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti z 10. decembra 1997 [KOM(97) 628 v konečnom znení], ktorá sa týka obmedzení, ktoré sú v súčasnosti v podstate stanovené v článku 5 ods. 3 písm. c) a d) smernice 2001/29, teda vyplýva, že vzhľadom na ich obmedzený hospodársky význam nebolo potrebné tieto obmedzenia v tomto návrhu podrobne riešiť, takže sa stanovujú len minimálne podmienky ich uplatňovania, a že podrobné vymedzenie podmienok uplatňovania týchto výnimiek alebo obmedzení vykonávajú členské štáty, pričom budú rešpektovať obmedzenia ustanovené v tomto ustanovení.
- 45 Bez ohľadu na vyššie uvedené úvahy je miera voľnej úvahy, ktorú majú členské štáty pri uplatňovaní článku 5 ods. 3 písm. c) druhého prípadu a článku 5 ods. 3 písm. d) smernice 2001/29, obmedzená vo viacerých ohľadoch.
- 46 Po prvé Súdny dvor opakovane rozhodol, že miera voľnej úvahy, ktorú majú členské štáty pri výkone výnimiek a obmedzení stanovených v článku 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29, sa musí vykonávať v medziach stanovených právom Únie, čo znamená, že členské štáty nemôžu za každých okolností slobodne a neharmonizovane stanoviť všetky parametre týchto výnimiek a obmedzení [pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. februára 2003, SENA, C-245/00, EU:C:2003:68, bod 34; z 1. decembra 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, bod 104, a z 3. septembra 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 16; stanovisko 3/15 (Marrákešská zmluva o prístupe k uverejneným dielam) zo 14. februára 2017, EU:C:2017:114, bod 122].

- 47 Súdny dvor teda zdôraznil, že možnosť členských štátov zaviesť výnimku alebo obmedzenie z harmonizovaných pravidiel uvedených v článkoch 2 a 3 smernice 2001/29 je výrazne ohraničená požiadavkami práva Únie [pozri v tomto zmysle stanovisko 3/15 (Marrákešská zmluva o prístupe k uverejneným dielam) zo 14. februára 2017, EU:C:2017:114, bod 126].
- 48 Členské štáty najmä môžu vo svojich právnych predpisoch stanoviť výnimku alebo obmedzenie podľa článku 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29, iba pokiaľ splnia všetky podmienky upravené v tomto ustanovení [pozri v tomto zmysle stanovisko 3/15 (Marrákešská zmluva o prístupe k uverejneným dielam) zo 14. februára 2017, EU:C:2017:114, bod 123 a citovanú judikatúru].
- 49 V tejto súvislosti sa od členských štátov takisto vyžaduje, aby dodržiavali všeobecné zásady práva Únie vrátane zásady proporcionality, z čoho vyplýva, že prijaté opatrenia musia byť vhodné na dosiahnutie požadovaného cieľa a nesmú ísť nad rámec toho, čo je potrebné na jeho dosiahnutie (rozsudok z 1. decembra 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, body 105 a 106).
- 50 Súdny dvor po druhej pripomenul, že mieru voľnej úvahy, ktorú majú členské štáty pri vykonávaní výnimiek a obmedzení stanovených v článku 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29, nemožno použiť spôsobom, ktorý by narušil ciele uvedenej smernice, ako to vyplýva z odôvodnení 1 a 9 tejto smernice, ktorými je zavedenie vysokej úrovne ochrany autorov a riadneho fungovania vnútorného trhu [pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. decembra 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, bod 107, a z 10. apríla 2014, ACI Adam a i., C-435/12, EU:C:2014:254, bod 34; stanovisko 3/15 (Marrákešská zmluva o prístupe k uverejneným dielam) zo 14. februára 2017, EU:C:2017:114, bod 124 a citovanú judikatúru].
- 51 V súvislosti s týmto vykonávaním členským štátom prislúcha, aby zabezpečili účinnosť výnimiek a obmedzení, ktoré boli takto stanovené, a aby rešpektovali ich účel (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 163, ako aj z 3. septembra 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 23), a aby zabezpečili primeranú rovnováhu práv a záujmov medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv, ako aj medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv a používateľmi predmetov ochrany, ako vyplýva z odôvodnenia 31 uvedenej smernice.
- 52 Po tretie miera voľnej úvahy, ktorú majú členské štáty pri vykonávaní výnimiek a obmedzení uvedených v článku 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29, je obmedzená aj článkom 5 ods. 5 uvedenej smernice, ktorý také výnimky a obmedzenia podriaďuje trojakej podmienke, a to, aby sa tieto výnimky a obmedzenia uplatňovali iba v osobitných prípadoch, aby neporušovali bežné využívanie diela a aby neodôvodnene nepoškodzovali legitímne záujmy nositeľa autorského práva [stanovisko 3/15 (Marrákešská zmluva o prístupe k uverejneným dielam) zo 14. februára 2017, EU:C:2017:114, bod 125 a citovaná judikatúra].
- 53 A napokon po štvrté, ako bolo pripomenuté v bode 31 tohto rozsudku, pokiaľ členské štáty uplatňujú právo Únie, vzťahujú sa na ne zásady zakotvené v Charte. Členským štátom teda prislúcha, aby pri preberaní výnimiek a obmedzení uvedených v článku 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29 dbali na to, aby vychádzali z ich výkladu, ktorý umožňuje zabezpečiť primeranú rovnováhu medzi rôznymi základnými právami chránenými právnym poriadkom Únie (rozsudky z 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 46, a z 18. októbra 2018, Bastei Lübbe, C-149/17, EU:C:2018:841, bod 45, ako aj citovaná judikatúra; pozri tiež analogicky rozsudok z 26. septembra 2013, IBV & Cie, C-195/12, EU:C:2013:598, body 48 a 49, ako aj citovanú judikatúru).
- 54 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať, že článok 2 písm. a) a článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 sa majú vykladať v tom zmysle, že predstavujú opatrenia úplnej harmonizácie vecného obsahu práv, ktoré sú v nich uvedené. Písmeno c) druhý prípad a písmeno d) odseku 3 článku 5 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že nie sú opatreniami úplnej harmonizácie rozsahu výnimiek a obmedzení, ktoré sú v nich obsiahnuté.

O tretej otázke

- 55 Vnútroštátny súd sa svojou treťou otázkou, ktorú treba preskúmať ako druhú, v podstate pýta, či sloboda informácií a sloboda tlače, zakotvené v článku 11 Charty, môžu nad rámec výnimiek a obmedzení stanovených v článku 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29 odôvodniť výnimku z výlučného práva autora na rozmnožovanie, na ktoré sa vzťahuje článok 2 písm. a), a z výlučného práva autora na verejný prenos, na ktoré sa vzťahuje článok 3 ods. 1 uvedenej smernice.
- 56 Na úvod treba uviesť, že ako vyplýva z dôvodovej správy k návrhu KOM(97) 628 v konečnom znení, ako aj z odôvodnenia 32 smernice 2001/29, zoznam výnimiek a obmedzení, ktorý obsahuje článok 5 tejto smernice, je taxatívny, čo Súdny dvor viackrát zdôraznil (rozsudky zo 16. novembra 2016, Soulier a Doke, C-301/15, EU:C:2016:878, bod 34, a zo 7. augusta 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 16).
- 57 Ako vyplýva z odôvodnení 3 a 31 smernice 2001/29, cieľom harmonizácie prostredníctvom tejto smernice je zabezpečiť, a to najmä v elektronickom prostredí, primeranú rovnováhu medzi záujmami nositeľov autorských práv a s nimi súvisiacich práv na ochranu ich duševného vlastníctva zaručenú článkom 17 ods. 2 Charty na jednej strane a ochranou záujmov a základných práv používateľov predmetov ochrany, najmä ich slobody prejavu a práva na informácie zaručených článkom 11 Charty, ako aj ochranou všeobecného záujmu na druhej strane (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. augusta 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 41).
- 58 Mechanizmy umožňujúce dosiahnutie primeranej rovnováhy medzi týmito rôznymi právami a záujmami sú zakotvené v samotnej smernici 2001/29 tým, že na jednej strane stanovuje vo svojich článkoch 2 až 4 výlučné práva nositeľov práv a na druhej strane v článku 5 výnimky a obmedzenia týkajúce sa práv, ktoré môžu alebo dokonca musia členské štáty prebrať, pričom však tieto mechanizmy musia byť konkretizované prostredníctvom vnútroštátnych opatrení na prebratie tejto smernice a vnútroštátnymi orgánmi, ktoré ju vykonávajú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. januára 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 66 a citovanú judikatúru).
- 59 Súdny dvor opakovane rozhodol, že základné práva odteraz zakotvené v Charte, ktorej dodržiavanie zabezpečuje Súdny dvor, sú inšpirované spoločnými ústavnými tradíciami členských štátov, ako aj vysvetleniami a ustanoveniami medzinárodných zmlúv týkajúcich sa ochrany ľudských práv, na tvorbe ktorých členské štáty spolupracovali, alebo ku ktorým pristúpili (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. júna 2006, Parlament/Komisia, C-540/03, EU:C:2006:429, bod 35 a citovanú judikatúru).
- 60 V súvislosti s výnimkami a obmedzeniami stanovenými v článku 5 ods. 3 písm. c) druhom prípade a článku 5 ods. 3 písm. d) smernice 2001/29, na ktoré sa pýta vnútroštátny súd, treba zdôrazniť, že sa osobitne vzťahujú na uprednostnenie výkonu slobody prejavu používateľov chránených predmetov a slobody tlače, ktorá má osobitný význam, pokiaľ je chránená základnými právami, pred záujmom autora na tom, aby mohol brániť používaniu svojho diela, pričom sa tomuto autorovi zaistí, aby v zásade mal právo na uvedenie svojho mena (rozsudok z 1. decembra 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, bod 135).
- 61 K primeranej rovnováhe pripomenutej v bodoch 51 a 57 tohto rozsudku prispieva aj článok 5 ods. 5 tejto smernice, ktorý, ako bolo zdôraznené v bode 52 tohto rozsudku, vyžaduje, aby sa výnimky a obmedzenia stanovené v odsekoch 1 až 4 článku 5 uvedenej smernice mohli uplatniť iba v osobitných prípadoch, ktoré nie sú v rozpore s bežným spôsobom užívania diela alebo iného predmetu ochrany a ktoré neodôvodnene nepoškodzujú oprávnené záujmy nositeľa práva.
- 62 Pokiaľ by v tejto súvislosti každý členský štát smel napriek výslovnej vôli normotvorcu Únie pripomenutej v bode 56 tohto rozsudku zaviesť výnimky z výlučných práv autora uvedených v článkoch 2 až 4 smernice 2001/29 nad rámec výnimiek a obmedzení stanovených taxatívne v článku 5 tejto smernice, bola by ohrozená účinnosť harmonizácie autorských práv a s nimi

súvisiacich práv vykonávaných v uvedenej smernici, ako aj cieľ právnej istoty, ktorý táto smernica sleduje (rozsudok z 13. februára 2014, *Svensson a i.*, C-466/12, EU:C:2014:76, body 34 a 35). Z odôvodnenia 31 tejto smernice totiž výslovne vyplýva, že existujúce rozdiely vo výnimkách a obmedzeniach určitých obmedzujúcich aktov mali priame nepriaznivé účinky na fungovanie vnútorného trhu v oblasti autorských práv a s nimi súvisiacich práv a že zoznam výnimiek a obmedzení obsiahnutý v článku 5 smernice 2001/29 má zabezpečiť riadne fungovanie tohto trhu.

- 63 Ako okrem toho vyplýva z odôvodnenia 32 tej istej smernice, členské štáty sú povinné uplatňovať tieto výnimky a obmedzenia jednotne. Požiadavku koherencie pri uplatňovaní týchto výnimiek a obmedzení by však nebolo možné splniť, pokiaľ by členské štáty mohli také výnimky a obmedzenia ľubovoľne upravovať nad rámec tých, ktoré sú výslovne stanovené v smernici 2001/29 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. novembra 2015, *Hewlett-Packard Belgium*, C-572/13, EU:C:2015:750, body 38 a 39), Súdny dvor už zdôraznil, že žiadne ustanovenie smernice 2001/29 nepredpokladá možnosť členských štátov rozšíriť rozsah uvedených výnimiek alebo obmedzení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. apríla 2014, *ACI Adam a i.*, C-435/12, EU:C:2014:254, bod 27).
- 64 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na tretiu otázku odpovedať, že sloboda informácií a sloboda tlače, ktoré sú zakotvené v článku 11 Charty, nemôžu nad rámec výnimiek a obmedzení stanovených v článku 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29 odôvodniť výnimku z výlučného práva autora na rozmnožovanie, na ktoré sa vzťahuje článok 2 písm. a), a z výlučného práva autora na verejný prenos, na ktoré sa vzťahuje článok 3 ods. 1 tejto smernice.

O druhej otázke

- 65 Vnútroštátny súd sa svojou druhou otázkou v podstate pýta, či sa vnútroštátny súd v rámci svojho vyvažovania medzi výlučnými právami autora uvedeného v článku 2 písm. a) a článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 na jednej strane a právami používateľov chránených predmetov, na ktoré sa vzťahuje výnimka uvedená v článku 5 ods. 3 písm. c) druhom prípade a článku 5 ods. 3 písm. d) tejto smernice na strane druhej, môže odchyliť od reštriktívneho výkladu týchto posledných uvedených ustanovení v prospech výkladu týchto ustanovení, v ktorom sa v plnej miere zohľadňuje potreba rešpektovať slobodu prejavu a právo na informácie zaručené v článku 11 Charty.
- 66 Vnútroštátny súd má v tejto súvislosti pochybnosti, pokiaľ ide o možnosť uplatniť v prejednávanej veci článok 5 ods. 3 písm. c) druhý prípad smernice 2001/29 na použitie UdP zo strany spoločnosti Funke Medien z dôvodu, že táto spoločnosť spolu s uvedenými UdP nezverejnila žiadnu samostatnú spravodajskú informáciu.
- 67 Ako bolo pripomenuté v bode 53 tohto rozsudku, prislúcha členským štátom, aby pri preberaní výnimiek a obmedzení uvedených v článku 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29 dbali na to, aby vychádzali z ich výkladu, ktorý umožňuje zabezpečiť primeranú rovnováhu medzi rôznymi základnými právami chránenými právnym poriadkom Únie.
- 68 Ako Súdny dvor opakovane rozhodol, je ďalej potrebné, aby orgány a sudy členských štátov pri vykonávaní opatrení na prebratie tejto smernice nielen vykladali svoje vnútroštátne právo v súlade s uvedenou smernicou, ale tiež dbali na to, aby nevychádzali z výkladu tejto smernice, ktorý by kolidoval s uvedenými základnými právami alebo s inými všeobecnými zásadami práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. januára 2008, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 70; z 27. marca 2014, *UPC Telekabel Wien*, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 46, a zo 16. júla 2015, *Coty Germany*, C-580/13, EU:C:2015:485, bod 34).
- 69 Ako uviedol vnútroštátny súd, výnimku zo všeobecného pravidla treba v zásade vykladať reštriktívne.

- 70 Hoci je článok 5 smernice 2001/29 nazvaný „Výnimky a obmedzenia“, treba uviesť, že tieto výnimky alebo obmedzenia zahŕňajú práva užívateľov diel alebo iných predmetov ochrany (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. septembra 2014, Eugen Ulmer, C-117/13, EU:C:2014:2196, bod 43). Ako bolo okrem toho pripomenuté v bode 51 tohto rozsudku, cieľom tohto článku je zabezpečiť primeranú rovnováhu medzi na jednej strane právami a záujmami nositeľov práv, ktoré sú predmetom širokého výkladu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. novembra 2016, Soulier a Doke, C-301/15, EU:C:2016:878, body 30 a 31, ako aj citovanú judikatúru) a na druhej strane právami a záujmami používateľov diel alebo iných predmetov ochrany.
- 71 Z toho vyplýva, že výklad výnimiek a obmedzení ustanovených v článku 5 smernice 2001/29 musí umožňovať, ako bolo pripomenuté v bode 51 tohto rozsudku, aby bol zachovaný potrebný účinok a dodržiaval sa ich účel, pričom taká požiadavka má osobitný význam, pokiaľ je cieľom týchto výnimiek a obmedzení, ako v prípade tých stanovených v článku 5 ods. 3 písm. c) a d) smernice 2001/29, zabezpečiť dodržiavanie základných práv.
- 72 V tomto kontexte treba na jednej strane dodať, že ochrana práva duševného vlastníctva je zakotvená v článku 17 ods. 2 Charty. Z tohto ustanovenia ani z judikatúry Súdneho dvora však nijako nevyplýva, že toto právo by bolo nedotknuteľné, a teda že by podliehalo absolútnej ochrane (rozsudky z 24. novembra 2011, Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, bod 43; zo 16. februára 2012, SABAM, C-360/10, EU:C:2012:85, bod 41, a z 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 61).
- 73 Na druhej strane bolo v bode 60 tohto rozsudku pripomenuté, že cieľom článku 5 ods. 3 písm. c) a d) smernice 2001/29 je uprednostniť výkon práva na slobodu prejavu užívateľov predmetov ochrany a na slobodu tlače, ktoré sú zaručené článkom 11 Charty. V tejto súvislosti treba uviesť, že v rozsahu, v akom Charta obsahuje práva zodpovedajúce právam zaručeným Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaným v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“), je cieľom článku 52 ods. 3 Charty zabezpečiť potrebnú súdržnosť medzi právami obsiahnutými v Charte a zodpovedajúcimi právami zaručenými EDLP bez toho, aby tým bola narušená autonómia práva Únie a Súdneho dvora Európskej únie [pozri analogicky rozsudky z 15. februára 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 47, a z 26. septembra 2018, Staatssecretaris van Veiligheid en justitie (Odkladný účinok odvolania), C-180/17, EU:C:2018:775, bod 31, ako aj citovanú judikatúru]. Článok 11 Charty obsahuje práva zodpovedajúce právam zaručeným v článku 10 ods. 1 Charty (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. februára 2019, Buivids, C-345/17, EU:C:2019:122, bod 65 a citovanú judikatúru).
- 74 Z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že na účely vytvorenia rovnováhy medzi autorským právom a právom na slobodu prejavu treba zohľadniť okolnosť, že kľúčový význam má druh dotknutého „prejavu“ alebo informácie, a to najmä v rámci politickej debaty alebo debaty týkajúcej sa všeobecného záujmu (pozri v tomto zmysle rozsudok EŠLP, 10. januára 2013, Ashby Donald a i. v. Francúzsko, CE:ECHR:2013:0110JUD 003676908, bod 39).
- 75 V prejednávanej veci zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že Funke Medien na svojej webovej stránke UdP nielen uverejnila, ale ich aj systematicky usporiadala a pripojila k nim úvodnú poznámku, ďalšie odkazy a výzvu na diskusiu. Za takých okolností a za predpokladu, že by sa UdP mali kvalifikovať ako „diela“ v zmysle článku 2 písm. a) a článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, treba konštatovať, že zverejnenie týchto dokumentov môže predstavovať „použitie diel... v súvislosti so spravodajstvom o [aktuálnych] udalostiach“ v zmysle článku 5 ods. 3 písm. c) druhého prípadu smernice 2001/29. Na toto zverejnenie sa teda môže vzťahovať toto ustanovenie, pokiaľ sú splnené ostatné podmienky stanovené v uvedenom ustanovení, čo musí overiť vnútroštátny súd.
- 76 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že vnútroštátny súd musí v rámci vytvárania rovnováhy, ktorú vykonáva s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu, medzi výlučnými právami autora uvedenými v článku 2 písm. a) a v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 na jednej strane a právami užívateľov predmetov ochrany, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia o výnimke

obsiahnuté v článku 5 ods. 3 písm. c) druhom prípade a článku 5 ods. 3 písm. d) tejto smernice, na druhej strane vychádzať z výkladu týchto ustanovení, ktorý rešpektuje ich znenie a zachováva ich potrebný účinok a súčasne je v úplnom súlade so základnými právami zaručenými Chartou.

O trovách

- ⁷⁷ Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. Článok 2 písm. a) a článok 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti sa majú vykladať v tom zmysle, že predstavujú opatrenia úplnej harmonizácie vecného obsahu práv, ktoré sú v nich uvedené. Písmeno c) druhý prípad a písmeno d) odseku 3 článku 5 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že nie sú opatreniami úplnej harmonizácie rozsahu výnimiek a obmedzení, ktoré sú v nich obsiahnuté.
2. Sloboda informácií a sloboda tlače, ktoré sú zakotvené v článku 11 Charty základných práv Európskej únie nemôžu nad rámec výnimiek a obmedzení stanovených v článku 5 ods. 2 a 3 smernice 2001/29 odôvodniť výnimku z výlučného práva autora na rozmnožovanie, na ktoré sa vzťahuje článok 2 písm. a), a z výlučného práva autora na verejný prenos, na ktoré sa vzťahuje článok 3 ods. 1 tejto smernice.
3. Vnútroštátny súd musí v rámci vytvárania rovnováhy, ktorú vykonáva s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu, medzi výlučnými právami autora uvedenými v článku 2 písm. a) a v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 na jednej strane a právami užívateľov predmetov ochrany, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia o výnimke obsiahnuté v článku 5 ods. 3 písm. c) druhom prípade a článku 5 ods. 3 písm. d) tejto smernice, na druhej strane vychádzať z výkladu týchto ustanovení, ktorý rešpektuje ich znenie a zachováva ich potrebný účinok a súčasne je v úplnom súlade so základnými právami zaručenými Chartou základných práv Európskej únie.

Podpisy